Ce este transformarea vieţii (convertirea)?

Ce este transformarea vieţii (convertirea)?

Biblia, prezinta o imagine izbitoare si frumoasa a ceea ce putem sa numim convertire adevarata .Ce este convertirea? Fie omul ce-o fi: iudeu, grec, barbar, scit, american, arab, tigan, roman, rob sau liber, ortodox sau catolic; pe scurt, indiferent de naţionalitate, sau de crezul teologic, el trebuie sa fie convertit, altfel el sa afla pe drumul larg care are drept destinaţie iadul vesnic. Nu este nici un om nascut crestin in adevaratul sens al cuvântului. La fel, nimeni nu poate deveni crestin prin educaţie. Este o greseala fatala, o amagire mortala, o înselaciune din partea dusmanului sufletelor noastre pentru orice om care crede ca poate sa fie crestin fie prin nastere sau prin educaţie, sau ca poate fi facut crestin prin botezul cu apa sau prin orice alta ceremonie religioasa indiferent de numele acesteia. Un om devine crestin numai prin convertire (transformare) divina. As vrea sa accentuez în mod deosebit si sa pun în atenţia tuturor celor pe care îi priveste lucrul acesta, urgenţa si absoluta necesitate a unei convertiri adevarate la Dumnezeu, a oricarui om. Aceasta nu poate fi trecut cu vederea.

Este o nebunie din partea oricui incearca sa ignore ori sa ironizeze importanta convertirii. Pentru o fiinta nemuritoare, una care are in fata o eternitate fara sfârsit, a neglija o asemenea întrebare atât de solemna ca cea a convertirii este cea mai mare greseala de care cineva poate sa fie vinovat. În comparatie cu insemnatatea acestui subiect, toate celelate lucruri sunt lipsite de importanta. Nenumaratele subiecte care antreneaza gândurile si absorb energia oamenilor pe scena aglomerata a lumii, nu sunt nimic altceva decât un fir de praf pe o balanta în comparatie cu subiectul maret al convertirii sufletului la Dumnezeu. Toate speculatiile lumii comerciale, toate schemele sau procedeele de a face bani, problema atât de presanta a unei investitii profitabile, toate caile care urmaresc placerea: teatrul, concertul, sala de dans, sala de biliard, masa unde se joaca carti, masa unde se arunca zarurile, cursele, vânatoarea, barul, toate aceste lucruri fara numar dupa care inima nesatisfacuta tânjeste, nu sunt altceva decât roua diminetii, aburul de deasupra apei, fumul cosului, frunza uscata a toamnei. Toate pier si lasa in urma un gol dureros. Inima ramâne nesatisfacuta, iar sufletul nemântuit pentru ca nu este convertit.

Ce este de facut? Impresionanta intrebare! Ce ramâne la sfarsitul scenei acesteia de entuziasm comercial, de lupte si ambitii politice, de alergatura dupa bani si placeri? Omul trebuie sa se infatiseze inaintea mortii! “Îi este rânduit omului sa moara o singura data.” Nu exista nici un rabat de la acest lucru. Nu exista rezervisti în acest razboi. Toata bogatia universului n-ar putea sa cumpere pentru cineva amânarea momentului când mâna fara mila a dusmanului vine sa-l insface. Toata stiinta medicala, toate sentimentele si atitudinea binevoitoare a rudelor si a prietenilor, toate lacrimile lor, toate suspinele lor, toate rugaciunile lor, nu pot sa dea la o parte înfricosatorul moment ori sa-l faca pe regele terorii sa bage în teaca teribila sa sabie. Moartea nu poate fi data la o parte prin nici o arta a oamenilor. Trebuie sa vina acel moment când legatura dintre inima si fascinantele scene ale vietii umane se întrerupe. Prieteni iubiti, cai pline de placere, obiecte poftite, toate trebuie lasate. O mie de cuvinte nu pot sa îndeparteze aceasta lovitura. Moartea trebuie privita drept in fata. Este un mister îngrozitor, un fapt înfiorator, o realitate cruda si uscata. Ea sta, in plinatatea ei, in fata fiecarui barbat sau femeie neconveriti, in fata fiecarui copil deasupra caruia canopia cerului, (si este o problema de timp: ore, zile, luni sau ani) când granita care separa timpul cu toate caile lui goale si lipsite de orice continut, de eternitate cu realitatile ei splendide si stralucitoare. Ce este de facut? Sa lasam Scriptura sa ne raspunda. Nimic altceva nu poate sa o faca.

Oamenii ne vor raspunde în conformitate cu propriile lor notiuni lipsite de continut. Ei vor încerca sa ne convinga, ca dupa moarte vine neantul, anihilarea. “Sa mâncam si sa bem pentru ca mâine vom muri”. Ce inselaciune oarba! O deziluzie înfioratoare! Visul nebunesc al imaginatiei umane orbita de Dumnezeul acestei lumi! Cum poate fi un suflet nemuritor anihilat? Omul în gradina Edenului a devenit posesorul unui suflet, al unui duh nemuritor. Domnul Dumnezeu a suflat în narile lui suflare de viata, si omul a devenit un suflet viu, nu un suflet mort. Sufletul trebuie sa traiasca pentru totdeauna. Convertit, sau neconvertit are în fata doar eternitatea. Cât de mare greutate ar trebui sa aiba aceasta idee, aceasta consideratie asupra fiecarui suflet care mediteaza la aceste lucruri! Nici o minte umana nu poate sa îi inteleaga imensitatea. Este deasupra intelegerii noastre, dar nu deasupra credintei. Sa lasam sa ne vorbeasca vocea lui Dumnezeu. Ce ne invata Scriptura? Un singur rând din Sfânta Scriptura este indeajuns pentru a sterge, pentru a da la o parte zece mii de argumente si de teorii ale mintii umane. Oare intr-adevar moartea anihileaza? Nicidecum. “Pentru ca este rânduit oamenilor sa moara o singura data iar dupa aceea vine judecata”. Subliniaza aceste cuvinte: DUPA ACEEA VINE JUDECATA!! Si lucrul acesta se aplica doar celor care mor în pacatele lor, doar celor necredinciosi.

Pentru crestini judecata a trecut pentru totdeauna asa cum Scriptura invata în multe locuri. Este important de subliniat lucrul acesta pentru ca multi oameni ne spun ca atâta timp cât viata eterna este în Hristos, toti cei care nu sunt în Hristos vor fi anihilati. Nu asa spune însa Cuvântul lui Dumnezeu. Exista judecata dupa moarte. Si care va fi sfarsitul? Din nou Scriptura vorbeste intr-un fel pe cât de solemn, pe atât de clar: “Si am vazut un tron mare alb, si pe Cel care sedea pe el, dinaintea Caruia pamântul si cerul au fugit si nu s-a mai gasit loc pentru ele. Si i-am vazut pe cei morti, mari si mici, stând în picioare înaintea tronului; si au fost deschise niste carti. Si a fost deschisa alta carte, care este a vietii. Si mortii au fost judecati dupa cele scrise in carti, potrivit faptelor lor. Si marea a dat înapoi pe mortii care erau în ea; si Moartea si Locuinta mortilor au dat înapoi pe cei care erau în ele; si au fost judecati fiecare potrivit faptelor lor. Si Moartea si Locuinta mortilor au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Si daca cineva nu a fost gasit scris în cartea vietii, a fost aruncat în iazul de foc. “ Apocalipsa 20,11-15. Cuvintele acestui pasaj sunt extrem de clare si de simple. Dificultatea sau neîntelegerea nu isi au locul nicidecum în fata acestui text. Pentru toti cei care isi au numele scrise în cartea vietii nu exista judecata în nici un fel. Pentru cei ale caror nume nu sunt scrise în cartea vietii, ei vor fi judecati dupa faptele lor. Si ce va urma dupa aceea? Anihilarea? Nicidecum. Ci iazul cu foc. Si aceasta pentru totdeauna. Pentru eternitate. O persoana neconvertita indiferent de cine sau ce este are în fata moartea, judecata si iazul de foc, si fiecare bataie a inimii sale îl aduce mai aproape si mai aproape de aceste realitati îngrozitoare. Mai sigur decât rasaritul de soare într-un anumit moment, mâine dimineata de exemplu, este pentru cititorul nostru trecerea în eternitate si daca numele sau nu este scris în cartea vietii, daca el nu este convertit, daca el nu este în Hristos, el va fi judecat cu siguranta în conformitate cu faptele sale si sfârsitul sigur al acestei judecati va fi iazul cu foc. În timpurile fara sfârsit ale eternitatii ....

S-ar putea ca sa te mire de ramânerea mea îndelungata la o tema atât de îngrozitoare. S-ar putea ca sa-ti pui urmatoarea întrebare: va converti acest articol oamenii? Daca nu îi converteste s-ar putea ca sa-i conduca la gândul de a lua în serios nevoia lor de convertire. S-ar putea de asemenea ca sa te conduca la a vedea iminenta pericolului în care te gasesti. S-ar putea sa-ti induca dorinta de a fugi de mânia care

urmeaza sa vina. De ce binecuvântatul apostol Pavel discuta cu Felix despre acest subiect al judecatii care urma sa vina? Cu siguranta pentru a-l convinge sa se întoarca de la caile sale rele si sa traiasca. De ce binecuvântatul nostru Domn, El Insusi, cu atâta insistenta aducea în fata ascultatorilor Sai, realitatea solemna a eternitatii? De ce El atât de des a vorbit despre viermele care nu moare si despre focul care nu se stinge? Cu siguranta ca avea ca scop trezirea lor, cercetarea lor, sensibilitatea simtului pericolului în care se gasesc pentru ca sa poata sa fuga si sa-si gaseasca adapostul, odihna în speranta care era pusa înaintea lor.

Suntem noi mai intelepti decât El? Suntem noi mai blânzi? Am gasi noi o cale mai buna ? Sa-mi fie oare teama sa insist în fata ta asupra acestei teme solemne cu care Domnul Însusi insista asupra oamenilor care au trait in timpul Sau? Sa ne ferim oare din politete de ofensare a urechilor oamenilor care trebuie sa auda aceasta declaratie plina, si anume ca toti cei care mor neconvertiti trebuie în mod inevitabil sa stea în fata marelui tron alb si apoi sa fie aruncati în iazul cu foc? Dumnezeu sa ma fereasca de acest lucru. Nu trebuie sa fie asa. Fac o chemare solemna catre tine pentru a-ti îndrepta întreaga atentie spre aceasta problema atât de importanta a mântuirii sufletului tau. Fie ca nimic sa nu te îndrepte spre neglijarea acestei probleme; nici grijile, nici placerile, nici datoriile nu trebuie sa-ti ocupe atât de mult încât sa ascunzi din fata privirilor tale înaltimea si seriozitatea profunda a acestui subiect. “Caci ce i-ar folosi unui om sa câstige toata lumea daca si-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul sau?” Si daca esti un nemântuit, un neconvertit, te rugam în mod fierbinte sa meditezi la aceste lucruri si am dori ca ele sa-ti trezeasca simtul nevoii de a fi convertiti in siguranta la Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a intra în împaratia Sa. Asa ne spune în mod clar Domnul nostru Hristos si noi suntem încredintati ca stim macar acest lucru, ca nici un cuvânt, nici una dintre zicerile Sale sfinte nu vor trece niciodata. Cerul si pamântul vor trece, dar Cuvântul Sau nu va trece niciodata. Toata puterea pamântului si a iadului, oamenii si demonii nu pot goli cuvintele Domnului nostru Isus Hristos. Pentru tine nu exista decât 2 lucruri: convertirea aici, sau condamnarea eterna dupa aceea.

Astfel stau lucrurile daca ne dorim calauziti de Cuvântul lui Dumnezeu; si în privinta acestui subiect, este oare posibil ca sa fiu prea insistent, prea vehement, prea lipsit de întelepciune, insistând asupra ta, suflet neconvertit ,fie prin voce, fie prin scriere, cu privire la necesitatea indispensabila, acest moment unic al fugii de mânia care urmeaza sa vina, al fugii la Acel binecuvântat Mântuitor care a murit pe cruce pentru mântuirea noastra, care sta cu bratele deschise pentru a-i primi pe toti ca sa vina si care declara prin harul Sau dulce si pretios: “Pe cel ce vine la Mine nicidecum nu-l voi izgoni afara”?